

Naše vesnice

SVĚRADICE

Vážení spoluobčané,

máme za sebou velikonoční svátky, které letos byly daleko chladnější než svátky vánoční, ale na rozmary počasí jsme poslední léta zvyklí a proto to určitě nikoho zas tak nepřekvapilo. Díky volnému pondělí nás čekalo delší volno a bylo na každém z nás, zda jej využijeme ke svým volnočasovým aktivitám, nebo se budeme věnovat pouze odpočinku a sledování televize. Mohli jsme vidět naše malé koledníky, kteří v duchu staročeských tradic, od "Zeleného čtvrtka" procházeli vesnicí a svými dřevěnými křistačkami a rachtačkami nahrazovali hlas zvonů jež *odletěly do Říma*. Na "Bílou sobotu" si pak za svou odvedenou práci došli do každého stavení pro odměnu v podobě čerstvých vajíček, různých sladkostí nebo i nějakých korun.

Za několik dnů nás čekají květnové svátky, 1. května (1. máje, tzv. svátek práce) a 8. května (Den vítězství), letos o to radostnější, že vycházejí na pátku a tím pádem nás čekají dva prodloužené víkendy po sobě. Letos to bude již 70. výročí osvobození naší vesnice a celých západních Čech americkou armádou a k tomuto jubileu jsme připravili malou výstavku, která bude umístěna v přízemí Obecního úřadu. Bude instalována po celý květen a zájemci si jí můžou prohlédnout každý pracovní den po dobu otevření úřadu.

Jinak květen není jen o svátcích; v první řadě je to hlavně měsíc květů, vůně, mláďat a také čas prvních teplých dní, kdy už se dá posedět na zahrádce a také čas prvních oblíbených "grilovaček". V měsíci květnu se v minulosti stalo mnoho významných událostí, které by možná stály za připomenutí. Prvního května roku 1953 bylo spuštěno první vysílání tehdy "československé televize" a ještě předtím v roce 1923, přesně 18.5. bylo zahájeno vysílání "československého rozhlasu". V měsíci květnu se také narodili dva naši významní státníci - 14.5.1316 to byl český král a římský císař Karel IV. a o 568 let později, 18.5..1884, spatřil světlo světa náš v pořadí druhý prezident pan Edvard Beneš. V květnových událostech najdeme i dvě velmi významné ženy; 12.5.1743 byla korunována českou královnou císařovna Marie Terezie a 4.5. 1979 se Margaret Thatcherová (pozdější "železná lady") stala první ženou ve funkci předsedy vlády Spojeného království. Do historie se zapsala i následující výročí - 6.5.1889 byla během Světové výstavy otevřena v Paříži slavná Eiffelova věž, 25.5.1961 vyhlásil 35. prezident USA, John Fitzgerald Kennedy, program Apollo s cílem přistání člověka na Měsíci a bezpečného návratu na Zemi a 29.5.1953 stanuli Edmund Hillary a Tenzing Norgay jako první lidé, na nejvyšší hoře ➔

VYBÍRÁME Z OBSAHU

JAK ŽIJEME VE ŠKOLCE

více na str. 4

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

více na str. 5

ROZHOVOR S MANŽELI KANDROVÝMI

1.část – pan Václav Kandr

více na str. 6-8

FOTBALOVÉ JARO

více na str. 12

světa, Mount Everestu. Květen ve své historii přinesl i tragické události ke kterým patří např. neúspěšný atentát na papeže Jana Pavla II dne 13.5.1981 nebo upálení Johanky z Arku, 30.5.1431, francouzské hrdinky a bojovnice proti Angličanům. V roce 1942 a to konkrétně 27. května provedli českoslovenští výsadkáři Josef Valčík, Josef Gabčík a Jan Kubiš, v rámci "operace Anthropoid" atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Samozřejmě, že v dlouhé historii lidstva by se našla spousta zajímavých událostí jež mají spojitost s květnem, ale na to bychom asi potřebovali daleko větší prostor.

Ted' ještě několik slov k činnosti obce od vydání posledního čísla našich novin. V sobotu 21. února proběhla ve vestibulu kulturního domu velmi zajímavá beseda "o historii pošumavského pivovarnictví", kterou prezentoval Mgr. Tomáš Cihlár a součástí byla i ochutnávka piva z nového sušického minipivovaru U Švelchů. Pivo dovezl a rozléval sám spolumajitel pan František Švelch a účastníci si mohli vybírat z více druhů a podle zájmu byla možnost i jeho zakoupení. V poslední únorové dekádě byla na SFŽP zaslána nová žádost o dotaci na projekt "Rekonstrukce hráze a odbahnění Mlýnského rybníka" a zároveň podepsána smlouva s firmou Egyprojekt Plzeň s.r.o. na vypracování prováděcí dokumentace, kterou obdrží každá firma, přihlášená do výběrového řízení. Na zasedání krajského zastupitelstva dne 13.4.2015, nám byla přidělena dotace na II. etapu rekonstrukce MŠ ve výši 250 tis. Kč. Práce opět provede stavební firma Stejskal Čechelovice a vše proběhne v době letních prázdnin. V sobotu 18. dubna se uskutečnilo ve vestibulu kulturního domu *vítání občanů* (více uvnitř listu) a na 30. dubna je připraveno tradiční stavění májky, lampiónový průvod a pálení čarodějnic na "Vzácném vršku". Užijte si plnými doušky právě probíhající jaro !

Václav Dušek, starosta obce

NAŠI JUBILANTI

V měsících **květnu** a **červnu** oslaví několik našich spoluobčanů významná životní jubilea. Všem jmenovaným přejeme do dalších let hlavně hodně zdraví, štěstí a dny plné pohody.

Květen

Štěchová Božena (čp. 75)	4. května	69 let	Hanbálková Vratislava (čp.106)	13. května	66 let
Kollár Ladislav (čp. 122)	5. května	79 let	Kopáčková Anna (čp.84)	20. května	76 let
Hrabec Václav (čp. 140)	6. května	65 let	Kalabzová Jindřiška (čp.134)	28. května	60 let
Klas Václav (čp. 62)	7. května	70 let	Kopáček Karel (čp.84)	31. května	79 let
Šrámek Emil (čp. 22)	8. května	70 let			

Červen

Šilhan Václav (čp. 93)	2. června	66 let	Kandrová Marie (čp. 37)	11. června	77 let
Zemanová Marta (čp.76)	3. června	71 let	Hlína Ladislav (čp.101)	19. června	63 let
Diviš Pavel (čp. 34)	5. června	60 let	Jiřinec Josef (čp.56)	26. června	62 let

jka

Upozornění pro občany:

V pondělí 20. dubna bylo rozmístěno firmou BECKER-BOHEMIA šest kontejnerů o obsahu 1000 litrů na biologický odpad (hnědá barva) na pět stanovišť v obci:

▶ prostor před hřištěm používaný jako parkoviště	-	1x
▶ proti MŠ, u kontejnerů na plasty a papír	-	1x
▶ pod starým nohejbalovým hřištěm (směr náves → "Rafanda")		1x
▶ za Obecním úřadem, vedle kontejneru na textil	-	2x
▶ na "Drahách", na obecním pozemku před čp. E9	-	1x

Rozmístění kontejnerů se postupně může měnit, podle toho, jak budou na jednotlivých stanovištích plněny. Jsou určeny pouze pro posekanou trávu nebo drobný odpad ze zahrádek, **nevhazujte do nich komunální odpad!** Vyvážení kontejnerů bude probíhat jednou za 14 dnů.

Události, zajímavosti, střípky.....

- Dětský maškarní ples, konaný v sobotu 14. března, zaplnil celý sál KD. Převážně malých dětí v roztomilých oblečích bylo přes čtyřicet. Tombola v podobě balíčku překvapení s hračkou jim udělala radost. Celý odpolední program vedli manželé Zbiralovi, kteří pořádali při diskotéce různé hry a soutěže. To se dětem líbilo. Předtančení se ujal šestnáct blatenských do bleděmodra oblečených nejmenších mažoretek s jedním pětiletým klukem. (Právě tyhle děti vyhrály 1. místo v celorepublikové soutěži). Svaz žen Svěradice děkuje všem ženám za darování zákusků.
- Od čtvrtka do soboty před Velikonocemi, které přišly letos na 5. a 6. dubna, se pouhých šest kluků ujal několikrát denně křístání s obchůzkou po obci. S velkým elánem se chopili místní mnohaleté tradice a proto si v sobotu odpoledne odnášeli plno syrových i vařených vajec, peněz a cukrovinek.
- To to zase fučelo. Před Velikonocemi byl několik dnů tak silný vítr, že vyvracel stromy v lesích i při silnicích. Také v aleji u parku padla obecní lípa a její kmen zasáhl do soukromé zahrady. Kořen po sobě zanechal "kráter", který museli silničáři zasypat. Foukáním se snadno dotknou dráty elektrického vedení mezi sebou a pak nejde (mimo střední části obce) veřejné osvětlení. S tím se dá vcelku včas poradit, buď nahazením jističů nebo výměnou pojistek. Dokonce je už snad vychytané místo, kam se instalují rozpěrky a tím se problému zamezí. Zato čekání po telefonickém ohlášení koordináčnímu systému společnosti ČEZ a.s. (volá se až do Zábřehu na Moravě), že nejde elektřina v domech v levé části vsi při cestě od Velkého Boru na Slatinu a střed obce, dovede pořádně dopálit. Přerušení proudu trvalo od 11.00 do 19.00 hodin a úplně zbytečně. V Zábřehu to svádí na větrem poškozené vysoké či nízké napětí a horažďovický technik, který nesmí bez pokynů svého "velkého" zaměstnavatele na opravu vyjet, našel nakonec v místním trafu tři vypadlé pojistky, vyměnil je a elektřina ihned šla.
- O velikonoční sobotě se ve vestibulu Kulturního domu Svěradice vydařila akce ochutnávky několika druhů vícestupňových piv, dokonce červeně a zeleně zbarvených. V nabídce byla i marinovaná vepřová žebírka. Opět nechyběli ani harmonikáři Kůrovci.
- Nově nás "opatruje" soška sv. Anny, umístěná ve venkovním zaskleném vikýřku stejnojmenné kaple na návsi, kterou nám daroval pan farář Stanislav Bušta.
- Májka na vsi bude postavena za pomoci nákladního ručního zařízení a traktoru 30. dubna v 17.00 hodin. Následně ve 20.00 hodin vyjde od obecního úřadu lampionový průvod obcí s cílem zapálení vatry na Vzácném vršku. Kdo se zúčastní v kostýmu čarodějnice obdrží sladkou odměnu. Myslivna a její venkovní prostory poslouží na závěr akce ke společnému opékání buřtů.
- **Očkování psů proběhne v pátek 8. května v 17.00 hodin před budovou obecního úřadu. Majitelé vezmou s sebou očkovací průkaz psa a 80 Kč .**
- V obecních lesích na Vojáku a Radině se po plánovaném kácení zalesňovala mýtina. Že se tam vejde tolik sazenic stromků jako 1 500 ks dubů, 300 ks smrků a 2 800 ks borovic by z laiků nikdo nehádal.
- Obec žádá občany i chalupáře o zaplacení poplatku za odpad, který má být uhrazen do konce dubna.
- Od poloviny dubna jsou v různých lokalitách obce umístěny hnědé kontejnery na bioodpad, které budou ve čtrnáctidenním cyklu vyváženy. Blíže uvnitř dnešních novin.
- Roční odpočet vodného bude proveden členy kontrolního a finančního výboru během měsíce května.
- Den matek se uskuteční s programem dětí v Mateřské škole Svěradice 7. května v 15.45 hodin. Široká veřejnost bude vítána.
- Autobusová linka 434060, spoj č. 6 bude od 14.6.2015 odjíždět ze Svěradic ráno v 6:02 hodin, což je sice o minutu dřív než původně, ale spoj bude urychlen, a tím dobře naváže na vlak do Sušice.

jka

Svoz nebezpečného a velkoobjemového odpadu v obci Svěradice proběhne v sobotu 16. května v 8.00 hodin v prostoru za obchodem ZKD.

Sbírat se budou mobilním sběrem na místě: televize, chladničky, mrazáky, zářivky a výbojky, elektrické akumulátory, baterie, galvanické články, upotřebené oleje, zbytky barev, kyseliny, louhy, rozpouštědla, zbytky spotřební chemie, pesticidy, herbicidy a léky. Do objemového odpadu se řadí pneumatiky, nábytek, koberce, okna, apod.

jka

JAK ŽIJEME VE ŠKOLCE?

Tak jak předešlé roky, i tento rok s dětmi jezdíme za pohádkou do kulturního domu v Horažďovicích. Tyto návštěvy jsou pro děti vždy příjemným zpestřením. Pohádka k dětem patří a patřit bude. Koneckonců klasická česká pohádka s dobrem i zlem, radostí i smutkem, tak jako v reálném životě je pro děti poučná a přínosem v jejich rozvíjení. Děti si osvojují kulturní návyky a zvyky slušného chování během představení i během jízdy autobusem.

Kromě tradiční Mikulášské nadílky a Vánoční besídky, jsme první vyzkoušeli tvořivou dílnu s rodiči a to tvoření vánočních ozdobiček z korálků pod vedením p. Smithové. Ač to byla práce hezká, pro děti trochu náročnější a tak pomoc rodičů a p. Smithové byla na místě. Ježíšek dětem nadělil spoustu hezkých her, hraček i vzdělávacích didaktických pomůcek. Sněhu jsme se dočkali pouze v jednom týdnu, tudíž jsme nelenili, využili situace a jezdili na lopatách na Kostelíku. Nezapomněli jsme ani na zvířátka v přírodě. Z přinesené zeleniny jsme vykrajovali různé tvary a ty pak zavěšovali na náš vánoční strom za "Hajníci". Při dalších vycházkách jsme se ke stromu vraceli a sledovali, jak zelenina zvířátkům chutná.

S nastávajícím Masopustem se ve školce konal maškarní bál. Děti si donesly kostýmy z domova a nebo jsme je vytvořili ve školce. Soutěže a tanečky vystřídal odpočinek, např. omalovánkou klauna. Bohužel došlo ke zranění jednoho z chlapců, což nás velice mrzí. Hoch při pohybové hře špatně doskočil a byla z toho zlamaná nožička. Chlapecovi jsme nakreslili obrázky a poslali s přiloženými fotografiemi z dění v MŠ poštou. Chlapec nám na oplátku telefonoval a už se na něj moc těšíme.

Jaro jsme přivítali keramickou dílnou s p. Kahounovou. Ta u nás nebyla poprvé. Jednoduché tvary či vykrajování zvládly děti samy, složitější výrobky čekaly na maminky. Těší nás zájem i tatínků a ostatních členů rodiny. Nyní si prostory školky měníme ze zimy na jaro různou výtvarnou technikou. První turistická vycházka s hrou na "šipkovanou", s poznáváním okolí a plněním různých úkolů je již za námi. Od začátku školního roku má Mateřská školka plný stav, tj. 25 dětí. Čtyři děti nám s koncem tohoto školního roku odchází. K zápisu pro nový školní rok 2015/2016 přišlo 7 dětí. To znamená, že ne všechny děti mohly být přijaty. Mateřská škola tak po dlouhé době vydává rozhodnutí o nepřijetí dítěte. Mrzí nás to, ale kapacita MŠ je jasně dána. Zájem nás samozřejmě těší a i nadále chceme zkvalitňovat veškeré potřeby dětí. Tento školní rok nebyl pro zaměstnance vůbec snadný. Vše bylo nové, neznámé, kolektiv se hledal, stmeloval a cesta nebyla vždy jednoduchá. S blížícím se koncem roku je hodně práce za námi (ale i před námi) a těšíme se na další vzájemnou spolupráci. Minulou sobotu 18.4. jsme měli krátké vystoupení na "vítání občánků" a čeká nás ještě Svátek maminek.

Každé pondělí se děti setkávají s paní učitelkou na angličtinu. Jde o přirozené, nenásilné a uvolněné hraní, doplněné hračkou, plyškem, knihou, obrázkem Jedná se o hru pohybem, zvukem, zpěvem či tancem.

V pondělí 13. dubna nás čekal výlet do Přírodovědné stanice v Horažďovicích, kde se dětem vždy moc líbí. Na výlet nás dovezl p. Chaluš z Chanovic. Za pomoci obce jsme žádali o dotaci MŠMT z programu Zabezpečení škol a školských zařízení. Jedná se o nové vstupní dveře s veškerým potřebným příslušenstvím ke zkvalitnění bezpečnosti dětí. Během prázdnin by měla ve škole pokračovat potřebná rekonstrukce a to výměnou oken, vymalováním a položením nové střešky.

Jménem všech zaměstnanců bych chtěla poděkovat p. Hrabcovi, který nám dělá topiče a údržbáře. Velmi svědomitě, poctivě a vždy ochotně se stará ze své pozice o chod Mateřské školy. Připomínám, že veškerá vystoupení v MŠ nejsou pouze pro děti a jejich rodiče, ale i pro místní obyvatele. Vždy se o nich můžete dočíst na vývěsce před místním obchodem. Fotografie z dění MŠ si můžete prohlédnout na int. adrese skolaceksve.rajce.net.

Dále velice děkujeme rodičům holčičky, která navštěvuje naši školku, za sponzorský dar, kterým je zahradní domeček na hraní pro děti. Přejeme Vám slunečné jaro a rádi Vás uvidíme při některém z našich vystoupení.

Klasová Nad'a - ředitelka MŠ

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

V sobotu 18. dubna proběhla u nás akce "*vítání občánků do života*", která se konala po dlouhých čtyřech letech. Bohužel dětí se rodí málo a musíme vždy počkat 3-4 roky, abychom měli alespoň minimální počet na důstojnou oslavu, která by měla být hezkou vzpomínkou na okamžik, kdy došlo k přijetí do řad občanů Svěradic. Letos jsme uvítali šest občánků: Barborku Bělinovou, Barborku Němcovou, Lindu Galovou, Jiříčka Macháčků, Kubíka Eliášů a Honzíka Korbelů. V rámci programu vystoupili se svým pásmem básniček a písniček děti z naší mateřské školy pod vedením ředitelky Nadi Klasové a také hudební uskupení *Musical Friendship* z Horažďovic. Trio mladých muzikantů ve složení Jan Šebek (kytara), Petra Kovačová (housle) a Jolana Slepíčková (housle) zahrálo několik krásných melodií, které velmi dobře vystihly charakter této akce. Rodiče se svými dětmi pak postupně předstoupili, aby se podepsali do obecní kroniky a vyfotili se u kolébky. Každá maminka pak obdržela rudou růži a noví občánci knihu s věnováním obce a pamětní list. Na závěr byl slavnostní přípitek a kolektivní focení. Celá akce proběhla doslova v rodinném duchu a všechny nás potěšila početná účast rodinných příslušníků i dalších občanů obce.

Jak že to vlastně je s těmi odvody

Mnozí z Vás již jistě zaslechli o chystané změně připravené ministerstvem obrany týkající se novelizace zákona o branné povinnosti. Nejprve uveďme, že návrh teprve míří do Sněmovny, tudíž o jeho realizaci ještě rozhodnuto není, ačkoli díky podpoře vlády, která má ve Sněmovně i v Senátu pohodlnou většinu, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že návrh úspěšně projde legislativním procesem. V případě, že by tomu tak bylo a návrh zákona by byl přijat, začnou avizované změny platit od roku 2017.

Nejhrubšími omyly, do nichž se lidé často nechají "uvrtnat", jsou v zásadě dvě informace, jež vyvolávají panickou hrůzu mezi mládežnickou populací a mnohdy odpor generací starších. První takovou obří lží je, že chystaná změna znamená obnovení vojny - tedy povinného výcviku v době míru. Odvody nelze zaměňovat s verbováním, neboť celý odvod jednotlivce bude →

zabírat pouhý jeden jediný den, ve kterém se mládež uniformou ani nedotkne, natož pak zbraní. Jde pouze o to, že se člověk dostaví na úřad (odvodní komisi), podstoupí lékařskou prohlídku a vyplní příslušné formuláře. Stát takto zjistí, kolik lidí je způsobilých k podstoupení dobrovolného výcviku a k obraně vlasti. Ano, stát může vyzvat brance k účasti na dobrovolném vojenském cvičení, ti to však budou moci odmítnout.

Druhou dezinformací je obnovení branné povinnosti. Branná povinnost znamená povinnost podílet se na obraně státu za mimořádného stavu (tedy např. ohrožení státu, válečný stav) a nikdy v ČR zrušena nebyla. Jednotlivci

POSLUŠNĚ HLÁŠÍM...

sice má podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod právo odmítnout vojenskou službu pokud prohlásí, že je to v rozporu s jeho svědomím či náboženským vyznáním, ovšem v takovém případě mu bude státem přidělena práce, ke které je způsobilý (tedy např. pomoc civilnímu obyvatelstvu, zdravotnická pomoc).

Dále je nutné uvést, že novela zákona nebude působit retroaktivně, tedy bude se týkat pouze osmnáctiletých, kteří dovršili tento věk v roce 2017 a později. Tím vznikne dvanáctiletá mezera, která bude chybět v odvodové evidenci a stát tak nebude mít přehled o schopnosti a ochotě lidí, kteří v tomto mezidobí nabyli osmnácti let, sloužit zemi. Těchto obyvatel by se odvod mohl týkat pouze za mimořádného stavu. Bohužel tuto záležitost nelze vyřešit jinak, protože by se tím porušila jedna ze základních zásad práva, tedy že zákony nepůsobí zpětně, což by ohrozilo právní jistotu a předvídatelnost práva.

Jednou z největších změn je skutečnost, že odvody se budou vztahovat také na ženy. Pozor tím nemám na mysli brannou povinnost, ta je pro ženy povinná již od roku 2005. Ministerstvo tím zřejmě chtělo vyhovět zákazu diskriminace na

základě pohlaví a emancipačním snahám a vytvořit tak co nejvíce ústavně konformní zákon kvůli společenské citlivosti tohoto tématu.

Další změny se pak dotýkají tzv. záložáků. Analýzou novely vzhledem k zálohám se však již zabývat nebudu, neboť by to zabralo další stranu textu.

Očekává se, že armáda bude moci za mimořádného stavu počítat s vojenskou službou pouze cca poloviny odvedenců, což signalizuje nejen žalostný stav velkého procenta dnešní mládeže, ale také že v případě napadení nám zbude leda tak obrátit se na víru. Nezbyvá tedy než popřát českému národu v případné válce nezměrnou porci štěstí.

Josef Smitka ml.

KDYŽ JE PRÁCE RADOSTÍ

(rozhovor s manželi Kandrovými)

Vždycky člověka potěší, když slyší od některých lidí, že mají zaměstnání, které je zároveň jejich koníčkem, to znamená, že práce, kterou dělají neslouží jen k obživě, ale že je i baví. Mezi takové lidi patří i manželé **Václav a Marie Kandroví**. Že jsou pracovití, zjistíme už když procházíme kolem jejich chalupy a trochu nahlédneme do dvora. Všude je čisto, pořádek a vše je na svém místě. A protože žijí Kandroví ve společném manželství již 58 let, což je v dnešní „naruby“ obrácené době světlou výjimkou, jistě vás bude také zajímat, jak šel jejich život. Byli tak laskaví, že neodmítli moje přání a poskytli také oni pro naše noviny rozhovor. Nejdříve začal vyprávět pan Václav Kandr.

Narodil jsem se 4.9.1933 ve Svěradicích v chalupě domkáře Václava Kandra. Měli jsme 5 ha vlastních polí a 2 ha v pronájmu. Bydleli jsme v chalupě s doškovou střechou vedle Vyšehradů. Říkalo se u nás u Kliků. Otec se narodil v roce 1906, zemřel v roce 1988 a maminka se narodila v roce 1910 a zemřela v r. 1996. Pocházela z Plácku a jmenovala se Klečková. Naši měli koupenou tuhle parcelu, jak teď bydlíme, a měli ji připravenou na stavbu. Otec s matkou se brali v roce 1931 a na téhle parcele postavili, podle projektu horažďovického stavitele, v roce 1936 kolnu a stodolu. U naší původní chalupy nebylo žádné místo. **Paní Kandrová dodává:** „Říkala babička, že celá stavba stála čtyři a půl tisíce. Půjčili si na to od kmotřičky Bukovanů a pak jí to spláceli. Kmotřička Bukovanů byla z příbuzenstva po babiččině straně.“ Tatínek měl tvrdé dětství, pokračuje pan Kandr, „protože jeho otec byl odveden do 1.světové války. Byl tam 6 let a vrátil se jako invalida s roztržštěným kolenem. Tenkrát nebral žádnou sociální podporu a otec tu zůstal se sestrou a matkou na všechno sám. Proto nás také vychovával tvrdším způsobem a bylo to dobře. Vzpomínám si, že maminka říkala, že dědu jeli, můj otec s maminku, do Vídně navštívit do vojenského lazaretu. Neuměli vůbec německy, ani nevěděli, kde lazaret je. „**A naši ho?**“ Našli. Ujal se jich nějaký pán a dovedl je tam. Děda se pak vrátil a za pár let mu zemřela ve 42 letech žena. Tatínek si v dětství zažil opravdu své. **Váš otec byl prý také cestářem a o Masopustě se mu vždycky hrála písnička Na silnici do Prášil?** Tatínek byl cestářem. „Ale to bylo až po naší svatbě, dodává paní Kandrová. „Ještě se soukromě hospodařilo a bylo málo práce i u Silnic a vím, že děda chodil každý den pěšky do Zábok dělat nádeníka na stavbu chudobince. Také pomáhal při stavbě mostů a co kde bylo u Silnic třeba. Vysíkali se i meze. Kosou, jak jinak. Dneska o trávu nikdo nestojí. V JZD měl potom na starost také posyp ➔

vozovek.“ „Maminka měla štěstí“, pokračuje zase pan Kandr, že se dostala, jako svobodná do služby do jedné vynikající rodiny právníka a lékařky v Plzni. Vrátila se odtud úplně s jiným rozhledem a vědomostmi, než měli její vrstevnice. To víte, když se vdala a bydleli v chalupě s doškovou střechou a musela zastat všechny domácí i polní práce, že to neměla lehké. Ale všechno zvládla. I později, když v roce 1958, pracovala v kravíně, musela vstávat ve 2 hodiny v noci a doma si nemohla přes den odpočinout, všechno vydržela. Tam pracovala ještě 10 let. Já jsem jí tam chodil po práci také trochu pomáhat. To víte, tenkrát žádná mechanizace nebyla, jen ruce. Krmení se kopalo z hromady kopáčem a ručně se tahalo do žlabů. Hnuj zrovna tak a samozřejmě, že ručně se i dojilo. Ale to už předbíháme. **Takže pokračujeme. Do obecné školy jste chodil ve Svěradicích a do měšťanky v Horažďovicích?**

Do měšťanky do Horažďovic jsme jezdili v létě na kole a v zimě se chodilo pěšky. Když za války nalítávali ti „hloubkaři“ v Babinech na nádraží, tak my jsme vždycky při tom náletu museli zalehnout, na pokyn pana učitele Vosky, který v Horažďovicích učil, do škarpy.. My jsme byli rádi, protože jsme přišli pozdě do školy a „ulili se“ z vyučování. Se mnou chodil do školy Karel Korbelů, Vašek Korbelů (bydlel v chalupě vedle pana Augustina, původně Zoubků, směrem k Pečánků - odstěhoval se do Sokolova a umřel v 61 letech), Jindra Biskupů, Maruška Červenejch, Maruška Dudákoc (Šašková), Máňa Šimoníkoc (Hrabáková). S Jindrou Biskupů jsem seděl v jedné lavici tady v obecné škole. V roce 1945 mi bylo dvanáct let, takže mám na konec války ještě takové klučičí vzpomínky. Když do Svěradic přijeli Američani, vzpomínám si, že zajali německý oddíl a s nimi i koně. Měli je na Petroc louce a jak měli Boubelákoc chatu, tak na ní měli umístěné terče a s těmi koňmi to tryskem rozjeli po té louce a praskali náboje to do té chaty. Víte co to bylo pro nás děti za zážitek? Dokonce nás i na kobylách svezli. No můžu říct, byli fajn. A jak byli zásobení. Vedle Broučků bylo zatravněné pole. Tam přistávala letadla a vozila jim čerstvé potraviny. A co ještě pamatuju jako kluk. Když sem přijeli, první džip zastavil před kovárnou. My jsme tam letěli, já byl ještě malej. Voják vzal krabici s čokoládou a vysypal ji směrem k nám a já jak byl vzadu, tak se čokoláda ke mně dostala, nemusel jsem se o ni prát. “To už slyším asi po stý“, říká paní Kandrová.

Tak ještě k té době po ukončení měšťanky. Po vychození měšťanské školy v Horažďovicích jsem chtěl jít dál studovat.. Sice jsem absolvoval ještě druhou měšťanku a pak jednoletý učební obor JUK, který byl přípravou na střední školu. Měl jsem i pěkné známky, ale bohužel doma se stala nemilá událost a bylo po plánech.. Naše stavení vyhořelo. Bydleli jsme vedle Vyšehradů. Chalupa měla ještě střechu s doškovou krytinou a oheň se rychle šířil. Zachránili jsme jen nejnnutnější věci. Musím poděkovat tehdejší lidem, kteří nám velice pomohli. Rodiče ještě soukromě hospodařili, byl rok 1949, takže nastal problém, kde ustát dobytek. Díky patří panu Karlu Štěchovi (otec Jardy Štěcha), který nám u jeho rodičů „Na Drahách“ v čísle 33 (U Hůrskéjch, dnes u Nejedlíků), umožnil náš dobytek ustát. Studničků (chalupa mezi Nejedlíky a Větrovců) nám poskytli dočasné ubytování, takže jsme to nejhorší období mohli překlenout. Pro mne to bylo složitější tím, že jsem musel zanechat myšlenku na další školu. Nejhorší bylo, že situace nastala nenadále, takže na novou stavbu, kterou otec zamýšlel uskutečnit jsme nebyli připraveni. Po válce byl velký nedostatek stavebního materiálu, proto se na stavbu musel použít kámen. Toho bylo na zakoupené parcele dost, jen ho vydobýt. “Babička říkala, doplňuje paní Kandrová, “že děda Eda byl velice šikovný kameník a ten měl velkou zásluhu na tom, že se na novou stavbu všechn kámen tady z té parcely využil. Stavba trvala téměř dva roky.“To nám tenkrát moc pomohli místní lidé. Venca Vodrů, Venca Pasáčíků, Pepík Vyšehrad a další. Víte, když se nad tím zamyslím, nad dnešní dobou a tenkrát, dneska lidi dělají převážně jen pro sebe, ale nám lidi ze vsi opravdu moc pomohli. Štěstí také bylo, že matka měla vynikající sourozence, kteří nám tady na stavbě také moc pomáhali. Její bratr Pepík tady od nás jezdil do práce. Přijel ze strakonické Zbrojovky, tady dělal pozdě do večera a ráno brzy zase jel na vlak. Druhý bratr Jenda si vzal za ženu Elenu Ouředníkoc, která byla několik let v Americe za prací.Ti nám také moc pomáhali. To bylo zajímavé, jak byla ta teta Elena velice praktická a jak řešila věci úplně jinak, než my tady. Když se brali, bylo Jendovi asi 30 let a Eleně asi 25 let, čekali na sebe až se z Ameriky vrátí. Když už ➔

foto ze zlaté svatby

jsme u těch odjezdů do Ameriky, můj děda měl 2 sestry a obě byly také v Americe. S tou jednou jsme měli skvělé kontakty. Po válce, když tady dohromady nic nebylo k dostání, ani oblečení, já byl oblečený z Ameriky. Posílali nám balíky, hlavně na vánoce. Je to škoda, že se sem nemohli už podívat, plánovali, že sem přijedou, ale jejich syn byl letec a až na konci války byl sestřelen. Ještě se vrátil na základnu, ale měl tak těžké zranění, že už zůstal do smrti na vozíku. Díváme se na jeho fotografii, když byl ještě zdravý. Byl to fešák. Škoda. **A když se stavba dokončila, co bylo s vámi pak?** Teprve potom jsem se šel učit frézařem do Škodovky v Plzni. Přišel jsem tam v roce 1951, a to jsem koukal, jak ti staří fachmani měli tu práci rádi a jací to byli machři. Zkraje jsem tam dělal pomocné práce a jeden mistr si mě všiml, že jsem přičinlivý, tak mi vyučení umožnili na zkrácenou dobu. Pro mě to byla výhoda. Doma jsme potřebovali peníze, protože jsme měli dluh. V Plzni jsem bydlel. Pro mě to bylo jako ráj na zemi. Hráli jsme fotbal, chodili jsme se koupat, do divadla. Domů jsem přijel až v sobotu. „Vždycky přijel a kolem krku měl šňůru buřtů, doplňuje paní Kandrová, „to víte tady nic nebylo a babička mu zase s sebou napekla buchty. “V pondělí ve 2 hod.v noci se zase šlo na vlak,“ pokračuje pan Kandr. „Tak jsem to dělal až do nástupu na vojnu“. **A kam jste narukoval?** „Narukoval jsem v roce 1953 do Mariánských Lázní. To bylo krásné lázeňské město, ale vojna tak tvrdá, opravdu jako „za Čepičky“. Já měl štěstí, že jsem měl díky stavbě dobrou kondičku, takže jsem ten těžký výcvik dobře zvládl. Padesátikilometrové pochody s plnou polní všichni nevydrželi.“ A protože měl dobrou kondici, tak začal chodit za mnou do Čechelovic do vršků“, směje se paní Kandrová. **A už jste měl manželku vyhládnutou před vojnou?** „To bylo tak, já jsem měl jít na vojnu až v 21 letech, ale potřebovali doplnit stav, tak mě odvedli o rok dřív. “Já říkám, že už je to takový osud“, dodává paní Kandrová. Mě bylo o posvácení 15 let, u muziky jsem byla se svou starší sestrou a holkama z Čechelovic a Kandr pro mě přišel a za dva týdny šel na vojnu. A to jsem si nepomyslela, že za čtyři roky budu bydlet tady ve Svěradicích! **A co přes tu vojnu, to jste si psali?** „Jo, to jsme si psali, doma byl asi než dvakrát. Popsal vždycky kolik papírů. Měl tam nějakého šikovného kamaráda, ten mu dopisní papír vždycky vykrášlil hezkou malbou. Navíc měl hezký rukopis, no řekněte sama, mohla jsem odolat?“ Na té vojně to bylo kruté, pokračuje pan Kandr. Nejvíce pro Slováky a Moraváky. Ti vůbec domů nejezdili a rodiče při jejich návštěvě to měli také velmi těžké. Stala se tam přesně ta historka, jak byla popsána v Černých baronech nebo Tankovém praporu, jak vojáka nepustili na dovolenku, když prosil, že má doma problémy v rodině. A on se pak opravdu věšel a opravdu pod ním praskla větev. Bylo mezi námi asi šest učitelů, ti byli vzdělaní a měli přehled a když do nás lampasáci hustili ty jejich nesmysly, vždycky je tak „rozebrali“, že už se potom mírnili. **A po návratu z vojny?** Když jsem přišel z vojny, už jsme tady měli postaveno. Se svou budoucí ženou jsem chodil a začal jsem plánovat budoucnost. Ze Škodovky mě nechtěli pustit, ale když jsem jim pořád vysvětloval, že není možné, abych dojížděl, tak mě přece jenom pustili. Měl jsem pěknou práci, ale nedalo se nic dělat. Hned jsem pak nastupoval do Zbrojovky ve Strakonici, v r.1956, a tam jsem pracoval 37 let až do důchodu. Tam to bylo také dobré, měl jsem dobrou práci, ale „polepil“ jsem si to, že jsem odmítl vstoupit do KSČ. Bylo to v době, kdy tady ve vsi byly vystěhovány rodiny, já jsem to všechno věděl, jak to bylo a tak jsem vstup do strany odmítl. Bylo po postupu, tak zbývalo zase jen pociťovat makat. Ale nikdy jsem toho nelitoval. **A jak to bylo s vašimi, když se zakládalo JZD?** JZD se zakládalo v r.1953. Já už jsem byl na vojně. Všechny tam nahnali a potom, když vystěhovali ty rodiny, tak všichni tihle „Dražáci“ (co bydleli na Drahách) z JZD vystoupili. Otec musel svůj dobytek zpátky odkoupit, nebylo to vůči nim spravedlivé. Pole dostal až u Háje u Babin a když v roce 1958 přišlo v červnu velké krupobití a zasáhlo hlavně právě Babiny, bylo po sklizni, takže by se bývaly nesplnily dodávky a nezbývalo, než zase do JZD vstoupit. Babička potom šla v r. 1958 pracovat do kravína a o tom jsem se už zmínil. **A kdy jste se ženil?** Svatbu jsme měli 23.listopadu 1957, dva roky po vojně. Takže jestli se dožijeme letošního listopadu, budeme spolu už 58 let. Tady jsme měli jednu místnost a ostatní se dodělávalo. Koupelnu jsme dělali až když se narodil Vašík. Tenkrát bylo zvykem mít větší prostory pro dobytek. Proto mělo u nás JZD ustájená telata. „Já když jsem ke Kandrům v roce 1957 roce přišla, měli tady naši ještě krávy, prasata, ovce a drůbež. Příští rok v zimě už tady byla jen jedna záhumenková kráva a ta by tam bývala v těch haluznách hnedle zmrzla. Dneska je to zase všechno předělané na dnešní způsob života.“ **Pane Kandr vím, že jste velký milovník fotbalu, bývalý aktivní hráč a funkcionář FK Svěradice.** „Já jsem vlastně poslední žijící zakladatel Fotbalového klubu. A jak to bylo? Fotbal jsme hráli od dětství. Většinou se pořád kopalo Na Kostelíku. Já, Pepík Vyšehrad, Pepík Smitka, Pepík Hokr jsme se nejvíce angažovali, byli jsme do fotbalu zapálení. Potom se udělalo to horní hřiště a tak jsme se přihlásili do soutěže už jako Sokol Svěradice. “Horní hřiště bylo původně do vršku,“ vysvětluje paní Kandrová, “to jste se dívala na fotbal a na druhé straně už byli hráči za vrškem a už nebyli vidět. Proto je tam asi metr navážky.“ „Na tom spodním bylo také hodně práce,“ pokračuje pan Kandr. “Historie fotbalu ve Svěradicích je určitě dobře popsána a pro zájemce přístupná. Největším úspěchem byla určitě účast v ČFL. A já jsem měl fotbal jako velký koníček a obětoval jsem mu, zvláště v těch začátcích hodně času, i na úkor rodiny. Manželku jsem zásoboval mnoha návštěvami, hlavně o poutích, kdy jsem je k nám vodil na oběd. Často jsem jezdil pro hráče na motorce. Jednou jsem vezl Šantoru ze zápasu z Mysliva a před Velkým Borem se mi motorka “kousla,“ oba jsme z motorky vyletěli a skončili jsme každý v jedné kopici sena. Nic se nám, díky Bohu, nestalo.

Druhou část článku – rozhovor s paní Kandrovou přineseme v červnovém vydání

Vzpomínky na Svěradice - vzpomínky nemilé

A vlastně milé krásné Svěradice jsou v tom zcela nevinně - a snad to je to jediné, že se mi to nemilé stalo, když jsem jel do Svěradic. Jinak s tím nemají vlastně nic společného. A co že se mi to nemilého stalo ? Už je to roků pár: tedy ani moc a ani málo. Kdybych chtěl napsat přesně, kdy to bylo, musel bych někde v archivu vyhledat - ale není to důležité vzhledem k tomu, o čem chci psát. Jedno ale zcela jistě velice dobře vím, kde se udál ten nemilý zlý čin. Musím přiznat, že pořád ještě dobře neznám místní místopis a tak to popíši: když se jede ze Svěradic do Velkého Boru, mine se odbočka na Babín a pak se přijede ke křížku na levé straně silnice v místě, kde odbočuje doleva polní cesta, snad to byla dříve cesta na železniční zastávku Velký Bor - dojde se tady k lesu a pak místu jak se říká "V Rášku", pokud se nemýlím. A bylo to asi v r. 2010, protože jsem si potom říkal: "dvacet let jsem to tak dělal a nic se nestalo - až tenkrát". Jak se říká: "tak dlouho se chodí s džbánem pro vodu, až se ucho utrhne"! - Až se něco stane. A stalo se? Co? Řeknu. A tak tedy většinou když jsem jel do Svěradic a měl čas, zastavil jsem tam u toho křížku, na kraji polní cesty nechal stát auto a šel na zhruba hodinovou vycházku po oné polní cestě krásnou krajinou. Cesta mírně stoupá vzhůru k lesu a když se jde zpátky, má člověk Svěradice před sebou jako na dlani. A tak jsem šel, díval se a také se modlil - půlhodinku tam a půlhodinky zpátky - a přijdu tenkrát k autu a doslova mi přešel mráz po zádech!

Proč píší zrovna o tom - a proč v tom nadpise slova: "vzpomínky nemilé"? Musím přiznat, že je to schválně - aby to bylo "mediálně zajímavé". V časopise Naše rodina č. 39/2014 byl rozhovor s PhDr. Markétou Pánkovou, ředitelkou Národního pedagogického muzea a knihovny J.A. Komenského. Na otázku jak se o Komenského zajímají média říká: "To je velmi těžké, o Komenském se moc nepíše - on nikoho nezavraždil, nic neukradl, nikoho neznásilnil, tak taky nikoho nezajímá; to je takový můj povzdech nad situací Nesnažíme se propagovat hodnoty, které ve společnosti skutečně máme a které bychom měli předávat dalším generacím. Přesně jak to říkal Komenský: "Výchova mladé generace je předávání těch nejlepších hodnot od starších lidí mladé generaci.: Toto se naštěstí děje ve většině rodin, dobře, že tomu tak je! Bohužel díky globalizaci a komercializaci společnosti došlo ke změně kulturních hodnot: morálka je prázdné slovo. Lidé začínají být vykořenění. A pokud budeme všechny hodnoty měřit financemi, tak tudy cesta nevede!" Tak to bylo několik moudrých slov moudré vzdělané ženy.

Abych volně a vhodně navázal na její slova, musím říci, že jsem taky nikoho neokradl a tak alespoň - aby to bylo čtenářsky zajímavé, mohu napsat, že jsem byl okraden - vlastně ne já, ale nebylo to moje, ale farnosti. A tak tedy přijdu zhruba po hodině zpět z hezké vycházky krásnou krajinou - v dobrém rozpoložení - a najednou jsem zůstal stát - doslova "zmrazen" - šok !

Do očí mě "uhodilo" - koukám - zírám - nevěřím svým očím. O čem jsem slýchal, či čítával - a zas tak příliš se tím nevzrušoval - protože se mne to nedotýkalo - poněvadž se mě osobně netýkalo - to se mi stalo ! Sklo zadních dveří vymlácené - a auto vykradené ! Jak mladí dnes říkají: prostě chmura - oťes - velká velmi chmurná chmura!

No tak, aby to zas tak nevyznělo všechno moc chmurně, měl bych možná říci, proč zrovna o tom píš, a nebo ještě spíše, proč vůbec něco píš. Tak tedy něco o tom, že se nejenom krade - že je kolem mnoho špatného, ale také, že je kolem nás a jistě i v nás i mnoho dobrého - a i mnoho pěkného se děje. Tak například dostal jsem pěknou sošku sedící sv. Anny s malou "Maruškou", tedy pannou Marií u kolenou (podobná té, co je v kapličky - ale mnohem menší). A poněvadž na té kapličky sv. Anny na návsi ve Svěradicích nahoře je prázdný výklenek, kde jistě nějaká soška kdysi stála, nabídl jsem sošku do tohoto výklenku. Zastavil se pro ni cestou do Horažďovic sám pan starosta Dušek, což mě samozřejmě potěšilo a ještě více mi udělalo radost to, že mé pozvání na malé popovídání neodmítl tím oním dnes tak častým: Nemám čas, spěchám !

A tak jsme povídali o lečemž ze Svěradic - hlavně pak ze strany mého zájmu o kapličky na návsi a o kostelíku na Kostelíku - a tak jsem jej samozřejmě pochválil za starostlivost obce o tyto úctyhodné krásné památky a pěkný vzhled a citlivé úpravy jejich okolí a dovolil si vyslovit své náměty a přání - a také jsem pochválil obecní noviny, že tam nejsou jen informace, ale také něco i víc - o dění a životě v obci - co se v obci děje a co by se mohlo a co by se mělo dít - jaký je život - jaký by mohl a jaký by měl být. - A na to pan starosta řekl závěrem, že také bych mohl něco do novin napsat a tak využívám nabídku a plním přání a píš toto "psaní".

A co jsem začal, rychle dokončím. Tedy přijdu po pěkné vycházce k autu a co nevidím - vidím - mrazivě překvapen žasnou - pohled pro mě oťresný vystřídal tu všechnu okolní přírodu krásu: sklo v zadních dveřích barbarsky vytlučené - a první otázka v mysli: Je auto vykradené ? Naštěstí tam toho většina zůstala - ale ta nejcennější věc se zlodějům do rukou dostala. Měl jsem tam na zadním sedadle věci potřebné k bohoslužbě. Jel jsem ze mše svaté, která byla ten den navečer právě v návěsí svěradické "sv. Anně". A tak z těch věcí, které jsem měl v autě na zadním sedadle uloženy k mé radosti v žalosti zůstaly: primiční mariánský ornát, kterého si velice vážím, poněvadž je krásný a navíc byla to poslední práce řeholní sestřičky v Javorníku u Jeseníku, než zemřela na rakovinu, takže ho vyšívala již v mnohých bolestech - dále tam byly (dost drahé a pěkné) el. varhany Yamaha. - Tak tyto věci tam naštěstí zůstaly - ty tam zbyly - ale co zloděj sebral či zloději sebrali - tedy ukradli - byl kufřík-kostka, ve kterém byl zlacený kalich - tak toho je škoda. - No třeba - jak se říká - Pán Bůh dá a ➔

zloděj ho vrátí. I to se ve Svěradicích stalo: viz příběh sošek z kostelíka sv. Bartoloměje na Kostelíku. Ale to je případ na samostatné projednání - tak o tom někdy podrobněji, zase třeba příště.

To o čem píš, se stalo navečer - musím přiznat, že jsem tím byl jaksi dosti vyveden z míry - tak nějak nemile otřesen - tím osobním setkáním se zlem - kterým jsem byl sám osobně postižen. Nahlásit událost na Policii do Horažďovic jsem se vydal až druhý den ráno. Takže hned úvodem mi bylo slušně "vynadáno" - tedy ve vši slušnosti řečeno, že jsem to měl přijít ohlásit hned, jak jsem to zjistil. A tak jsme dojeli na místo činu - to bylo ohledáno - a potom na služebně v Horažďovicích vše pečlivě sepsáno. (Když jsem přijel ráno na "Policii" nahlásit, co se mi nepříjemného stalo, byl jsem druhý v pořadí, tak jsem musel chvíli čekat. Přede mnou tam byly nějakí mladí manželé se dvěma malými dětmi. A co se jim nestalo - tedy stalo?! Že prý jim někdo v noci vykradl stan - asi někde u řeky - když v něm spali ! - Tak to je třeba uznat, že jsou Ti zloději ale pěkně šikovní. Škoda jen, že tu svoji šikovnost neuplatňují při nějaké bohubilější činnosti ! Tak to tak na okraj.)

A nyní zase rychle zpět k "mému případu". Takže potom mi za nějaký čas přišlo oznámení, že vyšetřování dále pokračuje - zatím bezúspěšně. A pak ještě zase po čase, že se případ odkládá. Samozřejmě, že naděje na nalezení a vrácení kalicha je malá, velice malá, ale zůstává. Jak se říká: Naděje umírá poslední ! - A někdy se najde shodou náhod i to, co dlouho není k nalezení. I to se může stát. Není třeba se bát - není třeba zoufat. A vždy je možno věřit a doufat - někdy správně - jindy marně - šetření probíhá ustavičně - usilovně - a mnohdy i zdárně. Když mi přinesla paní listonoška druhý doporučený dopis od "Policie" tak jí říkám (aby si nemyslela kdoví co s Policií mám), co se mi nemilého přihodilo - o co jde a závěrem dodám: "Víte paní, krást se nemá!" - AQ ona na to: "No, to víme my a ne ti, co kradou!" Ale mnohdy mnohé věci vyjdou najevo shodou okolností a mnohdy i prapodivnou náhodou. Ony ty pověstné "Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!" - A dopadnou mnohdy v nečekaný čas a na nejmenší očekávaném místě.

A tak ještě velice krátce o tom jaksi dosti podivuhodném a téměř neuvěřitelném příběhu navrácení ukradených věcí z kostelíka na Kostelíku. Musím tedy zase přiznat, že už nevím přesně, kdy to bylo. To by se asi na Obecním úřadě ve Svěradicích zjistilo. Šel jsem z kostela na Velkém Boru po večerní mši svaté a všiml jsem si žlutého osobního auta (myslím že to byla MB Škoda) u kostela. Žlutá barva byla jistě nápadná a auto takové barvy jsem tam ještě nikdy neviděl. A tak jsem se díval na SPZ, abych si zapamatoval a na faře zapsal. Pro případ člověk nikdy neví. A když jsem to udělal, za chvíli se ozval zvonek. Jdu otevřít a nějaký muž, tak kolem padesátky bych typoval, a jestli jsem místní farář, a že by se mnou rád mluvil. Tak jsem ho pozval dál. Začal zvolna vyprávět o tom, jak tu před léty byl jako řidič na stavbě ve Svěradicích. Jak jsem tomu já porozuměl - jsem se nevyptával - asi někoho na svatbu přivezl - ale na svatbě nebyl - takže měl plno času - tak chodil po Svěradicích a jejich okolí - a tak se dostal na Kostelík ke kostelíku - a tak se do něho podíval (jestli byl otevřen a nebo oknem, to také nevím - také jsem se neptal - a prostě tam nějaké ty sošky sebral - a odvezl. - A teď, že by je zase rád přivezl - zpátky vrátil.

Bylo mi to přiznám podezřelé a připadalo mi to velice podivné - a tu mně napadlo, že ten svěradický kostelík na Kostelíku, není majetek církve, ale patří obci. A tak jsem mu to sdělil a na pana starostu ho odkázal.. Už teď nevím, kdo byl tehdy starostou - ale vím, že tuto záležitost vyřizoval pan Josef Smitka st. - asi to byl on, kdo byl tehdy zrovna starostou. Tak co si pamatuji, co mi říkal - že nějak jednali s Policií v Praze - kde onen člověk žil - a ti zjistili, že se vše zakládá na pravdě - a po čase se sošky do Svěradic vrátily - byly krásně zrestaurovány - a můžeme jejich krásu obdivovat při každé slavnostní události v kostelíku na Kostelíku.

Podrobnosti o této události budou asi zapsány v obecní kronice - a možná by stály pro zajímavost za uvedení - zveřejnění v obecních novinách. Nechci radit - i když mi bylo - ba je mi víc než padesát ! _ Zase by bylo o čem psát - co by možná lidi zajímalo - co všechno se taky dalo a stalo.

Proč to píš. Ne jen pro zajímavost. Zajímalo by mne, proč ty sošky ten člověk chtěl vrátit a taky vrátil. Z toho jeho vyprávění jsem měl takový nějaký divný pocit - jako by se těch sošek chtěl nejen zbavit - to mohl udělat i jinak - třeba je prodat a nebo někomu dát - a nebo je někam zahodit. Ale on je chtěl právě na to místo, kde je vzal - ukradl - právě tam je chtěl vrátit. Vzpomněl jsem si na tento případ, když jsem, už je to také nějaký čas, slyšel, myslím, že to bylo v nějakém krajo­vém rozhlasovém vysílání, asi buď "Budějovice" a nebo "Plzeň" - rádio poslouchám velice málo - a také toho na faře moc nechytnu - jsem "pod hradem", jak se říká "ve stínu" - a tak občas různě po vlnách přejíždím - až něco zajímavého uslyším - tam to nechám a poslouchám - takže většinou neslyším začátek a někdy ani konec - a tím pádem ani odkud to vlastně je. A tak tedy před časem slyšel jsem v rádiu vyprávět o případu kostelíka sv. Martina na návrší v nějakém lese. Jméno místa nevím - nevěnoval jsem tomu vyprávění moc pozornost. Byla tam řeč o tom, že ten kostelík byl ve velice špatném stavu - a léta se vedla jednání o tom, zda ho opravit a nebo zbourat (v podobném stavu byl a podobný osud mohl mít kostelík na Kostelíku ve Svěradicích - a jak jsem od pamětníků slyšel, díky panu Josefu Smitkovi, nebyl zbourán, ale pěkně opraven a pro nás současné i pro ty po nás zachován, díky tomu, že se ho pan Smitka, jako úcty a zachování hodné památky - dědictví po předcích "zastal").

To ten kostelík sv. Martina takové štěstí neměl. Když konečně bylo rozhodnuto, že bude zachován a opraven, tak se zjistilo, že už tam žádný kostelík vlastně nestojí. Lidé z okolních vesnic ho rozebrali na svoje stavební potřeby. - Ale ! - A to jsem zbystřil pozornost ! Najednou se začaly dít věci. A lidé se začali znepokojovat, ➔

někteří i bát - zejména ti, co ten kostelík si rozebrali - tedy to, z čeho byl postavem, "rozkradli". V těch rodinách se začaly dít "divné" věci a tu a tam i různá "neštěstí".

Jsou věci mezi nebem a zemí A ty pověstné Boží mlýny melou pomaluale jistě mnohdy nenápadně a někdy dost nápadně že z toho jde až mráz po těle ! Ano, je to tak, vážení a milí přátelé !

A tak jsem si vzpomněl na onoho "podivného" muže - co chtěl to ukradené z kostelíku na Kostelíku vrátit na své místo stůj, co stůj. - Tak je jen takový z celé události dojem "můj".

Co napsat závěrem? Snad asi toto leda - že prosté "krást se nemá!"

P. Stanislav Bušta

Příběhy vězňů z konce 2. světové války, která skončila před 70. lety

Na počátku roku 1945 stojí sovětská vojska na hranicích bývalé Československé republiky a na západní frontě spojenci postupují přes řeku Rýn do Německa. Konec války je sice na spadnutí, ale Němcům se stále ještě nechce složit zbraně a smířit se s porážkou. Poslední měsíce války zvyšuje svoji aktivitu spojenecké letectvo a jejich cílem jsou především nálety na vojenské transporty, vlaky, železniční uzly, muniční a zbrojní závody. Ani Horažďovicko není těchto náletů ušetřeno a letecké útoky amerických letců na okolní železniční nádraží a vlaky jsou v tomto čase časté a tím omezují dopravu po železnici jak vojenskou, tak civilní.

S jedním takovým náletem je spojen příběh z 20. dubna 1945, kdy na železničním nádraží v Katovicích byl napaden spojeneckými letci mezi 8. a 9. hodinou ráni nákladní vlak, převážející vězně mnoha národností. Vlak prý údajně směřoval do Klatov, kde zajatci měli pomáhat při odklizení trosk železničního nádraží, které bylo poničeno náletem spojenců. Jednotka vojáků SS střezící transport vězňů se po dobu náletu schovala do protileteckého krytu. Toho využil odvážný zaměstnanec tehdejšího hospodářského družstva František Gál a v malé přestávce mezi palbou se mu podařilo otevřít dveře u tří vagónů a tím umožnil útěk asi 150 vězňům. Někteří byli po náletu dopadeni a zastřeleni

esesáky doprovázející vlak, ale většině se podařilo za pomoci občanů Katovic, dostat se do bezpečí. Uprchlí vězni se pak s pomocí lidí z okolních vsí ukrývali v lesích, až do osvobození území americkou armádou. Vlak s transportem dále odjel do Horažďovic, kde se podařilo uprchnout dalším čtyřem vězňům ruské národnosti, kteří našli útočiště v hoštických lesích. Ti se zde skrývali do 25. dubna 1945, kdy prý v blízkosti lesa zastavil německý tank a jeho posádka zahlédla jednoho ze zajatců a pak tři vypátrala a na místě popravila. Čtvrtý zajatec se ukryl ve vyschlé lesní studánce a tak si zachránil život a s pomocí místních lidí se dočkal osvobození. V roce 1946 byl v lese Dominka, který se nachází po levé straně před Střelskými Hošticemi nedaleko od silnice na Horažďovice, postaven pomníček na památku této smutné události.

Další příběh dvou vězňů, kterým se podařilo uprchnout z vlaku při náletu na katovické nádraží se odehrál v obci Krty a Zadní Zborovice. Jednalo se o polského letce a Holanďana, kterým se podařilo při útěku společně se dostat do obce Krty, kde Holanďana ale opustily síly a nemohl již dále pokračovat. Polák tedy pokračoval dále sám, až se dostal do blízkosti Zadních Zborovic, kde ho zcela vyčerpaného našel v polích místní sedlák, který se s pomocí dalších lidí o něho staral až do konce války. Osud přál i holandskému zajatci, kterého našla žena ze statku v Krtech, která mu také pomohla dočkat se osvobození Američany. Tento příběh má ještě jeden šťastný konec. Sedlák ze Zadních Zborovic byl příbuzný ženy, která zachránila Holanďana, a tak se ještě ti dva zajatci šťastně shledali v prvních dnech svobody.

Na jih od Katovic se nachází malá vesnička Sloučín a tímto směrem se vydali další zajatci z transportu, ale bohužel ne všichni měli dost sil, aby se dostali do bezpečí a z dohledu pronásledujících Němců. U této vesničky esesáci dostihli sedm vyčerpaných zajatců a na místě je popravili. Ti, kteří měli více sil, běželi dál a rozptýlili se do okolních vesnic, jako jsou Novosedly, Lipice, Prkosín, Mladotice a Lhota u Sv. Anny, kde je lidé ukrývali do lesů. Podle vyprávění do Lhoty dorazilo 21 vězňů. Někteří byli místními odmítáni ze strachu o své životy, ale našli se mezi nimi i odvážní lidé, kteří poskytli zajatcům útočiště. U jedné rodiny tak zůstal zajatec Jožka Surma, původem z Ostravy a mladý Francouz, kterého našli vesničané vyčerpaného s vysokými horečkami ve stohu slámy. Pro těžce nemocného našli lidé ze Lhoty azyl v kostele Svaté Anny, kde nemocného ukryli v ambitech kostela a začali ho sami podomácku léčit. Bohužel zdravotní stav mladého Francouze se stále zhoršoval, a tak k němu začal tajně dojíždět doktor Říčka. Asi po týdnu přišlo do vsi varování, že se do Lhoty vypravují němečtí četníci. Lidé proto museli narychlo vymyslet nové úkryty pro zajatce. Ochranu vězňům tehdy poskytly štěchovické lesy, kam je odvážní vesničané v noci převedli a ukryli. Nastala ale otázka, kam ukřít těžce nemocného Francouze. Pár statečných lidí tedy narychlo domluvilo jeho převoz do strakonické nemocnice, kde jej přijal doktor Fifka na chirurgii a postaral se o něho. Samotný převoz se ale odehrál za ➔

velice dramatických okolností. Mladého Francouze přestrojili do ženských šatů, na hlavu uvázali šátek a uložili na bryčku s peřinami. Když vyjížděli ze vsi, dělili je jen minuty od setkání s německými četníky, kteří již přicházeli ke vsi a jistě by jim ještě ukázali, čeho jsou schopni. Mladý Francouz se v nemocnici uzdravil a dočkal se šťastně osvobození. Věžňům poschovávaným v štěchovických lesích nosili lidé z okolních vsí pravidelně jídlo a pití v mlékárenských konvích a starali se o ně, až do příjezdu prvních Američanů.

Mezi zajatci, kteří utekli 20. dubna 1945 z vlaku na katovickém nádraží byl i Polák Richard Tchorzewski. Při útěku se dostal až do vesničky Mladotice, kde mu stateční místní občané pomohli uniknout před německými vojáky, kteří zajatce pronásledovali. S pomocí svých zachránců se i on šťastně dožil konce války. V Mladoticích se mladému Polákovi natolik zalíbilo, že již v květnu 1945 se rozhodl, zde zůstat natrvalo. Našel si zde svoji životní družku, postavil domek a celý život pracoval v ČZ Strakonice. Richard Tchorzewski zemřel v Mladoticích v roce 1998 ve věku 76 let.

Václav Strolený

CO SE V POSLEDNÍ DOBĚ UDĚLALO, OPRAVILO, ZAŘÍDILLO

- instalace sošky sv. Anny do výklenku kaple sv. Anny (dar pana faráře Bušty)

- Jarda Korbel

- vykácení stromů na pozemku p.č. 4039, kde bude budována pátevní cesta HPC 4 - dřevo bude využito na topení v MŠ

- Jarda Korbel, Vašek Hrabec

- oprava víka na kanalizaci před hospodou U Turků a dlažby na terase

- Tomáš Valach, Jarda Korbel

- oprava dřevěné terasy před prodejnou ZKD a hospodou U Turků

- Jarda Korbel

- oprava vrat do "stodoly" - místa zpětného odběru elektrospotřebičů

- Jarda Korbel

- vyčištění části lesního pozemku p.č. 3068, příprava pro výsadbu nových stromků

- Hanka Šimánková, Jarda Pučil ml.

- oprava dřevěných atrakcí dětského hřiště v areálu MŠ

- Vašek Hrabec

- příprava hranice pro "pálení čarodějnic" na Vzácném vršku

- zastupitelé + mládež

Fotbalové jaro 2015 ve Svěradicích

Zimní fotbalový půst, doplněný o nějaký ten přípravný "přáteláček" skončil v sobotu 7. března ostrým startem, kdy náš "A" tým odcestoval do Plzně k sehrání prvního letošního mistrovského zápasu s favoritem postupu, mužstvem Sokola Lhota. A nebyl to zrovna povedený start, po celkem slušném poločase přišel ve druhé půli kolaps a následná prohra v poměru 0:3. Za týden doma to bylo už daleko lepší a pro nás oblíbený soupeř, Nýřany, si odvážel vysokou prohru 5:2. K dalšímu zápasu jsme odcestovali až na Tachovsko, konkrétně do Horní Jadruže, kde své zápasy hraje ambiciózní Dolní Újezd. Všichni jsme měli v paměti loňský pouťový debakl 1:4 a proto předzápasové obavy byly na místě. Tým však předvedl bojovný výkon, zejména ve druhém poločase, kdy se

podařilo domácí jednobrankové vedení otočit a zvítězit 1:2. Dlouhý, nepopulární výjezd se nakonec obrátil v radostný návrat a cesta domů s třibodovým nákladem a dobrou náladou utekla velmi rychle. Další víkend nás čekalo derby se Žichovicemi a to je zápas vždy emotivní, který dokáže přivábit velice slušnou diváckou návštěvu. A tak tomu bylo i tentokrát, cca 160 příznivců obou táborů vidělo zajímavý fotbal, který sice z našeho pohledu skončil nespravedlivou remízou 3:3, ale díky dobře zvládnuté exekuci PK, zůstali dva důležité body ➔

doma. Příští zápas se odehrál na hřišti ve Vochově, kde mají v současnosti azyl Křimice a i tento výlet nebyl tak úplně neúspěšný. V závěru utkání jsme o deseti hráčích zachraňovali remizu 2:2 a následné penalty se už moc nepovedly a proto se do Svěradic vezl pouze jeden bod. Velice těžký soupeř nás čekal po týdenní přestávce na domácí půdě a to o postup bojující Slavoj Mýto. Naše mužstvo předvedlo výborný výkon a kvalitního soupeře deklasovalo 3:0. A zase nás čekala cesta ven, tentokrát na hřiště pro nás ne zrovna moc oblíbeného týmu, do Nýrska. První poločas tohoto duelu se odehrál doslova pohádkově, do čeho jsme kopli, to spadlo do brány a po 45. minutách byl stav 0:5 !! Pak následovala z naší strany zbytečně odpočinková druhá půle a soupeř dvěma góly z PK snížil na konečných 2:5. Stínem utkání je zbytečné vyloučení Lukáše Petříka, který tím pádem bude "áčku" i "béčku" chybět několik zápasů - a to je při jeho současné velmi dobré formě, škoda. Po odehraných 22. kolech jsme na čtvrtém místě a to je do dalších zápasů velká motivace.

Béčko po nevydařené zimní přípravě rozjelo jaro ve velkém stylu a sbírá body doma i venku. Hned v prvním jarním vystoupení ve Velharticích předvedlo velmi dobrý fotbal, ale neproměnění gólových šancí je připravilo o lepší výsledek. Nakonec po remize 1:1 a neúspěchu ve střelbě PK si odvezlo jeden bod. V dalších zápasech už je však "B" tým stoprocentně úspěšný a po výhrách 3:1 v Milčicích, 3:0 v Dešenicích přidalo i dalších šest bodů za výhry doma; stejný třígólový příděl a porážku 3:1 si odvezli jak Žihobce, tak i naposled Velké Hydčice. V týmu se zkvalitnila defenziva podpořená výbornými výkony gólmana Standy Soukupa, který je u nás na hostování z Chanovic. Hodně znát je výpomoc Michala Jirince, který z pracovních důvodů nestíhá zápasy "A" týmu a rovněž příchod zkušeného Martina Heimliche na hostování z Velkého Boru. Béčko po těchto vydařených zápasech stoupá tabulkou směrem vzhůru a vzdaluje se sestupovým problémům.

Velkou radost nám dělá v dubnu naše starší příprava, která zatím odehrála dva "mistrovské turnaje" a oba vyhrála! Nejdříve si v Horažďovicích poradila s domácím "béčkem" a Sušicí a o týden později porazila v Lubech jak domácí fotbalisty, tak i týmy Janovic a Plánice. Začíná se projevovat vynikající práce trenéra Vlasty Beránka a jeho pomocníků, Vládi Smitky a Martina Heimliche. Spokojení jsou i rodiče, kteří své ratolesti vozí nejen na tréninky do Svěradic, ale objíždí s nimi i všechny turnaje. Na domácí půdě se naše příprava představí v sobotu 9. května od 10.00 hodin a jejími soupeři budou Nýrsko "B", Sušice a Strážov. Současné výkony našich malých fotbalistů slouží jako pozvánka na tento turnaj a proto se přijďte podívat a podělit se s nimi o fotbalovou radost.

vdu

OBEC SVĚRADICE čtvrtek 30.4.2015

náves – 17.00 hod.

STAVĚNÍ MÁJKY

večer pak proběhne

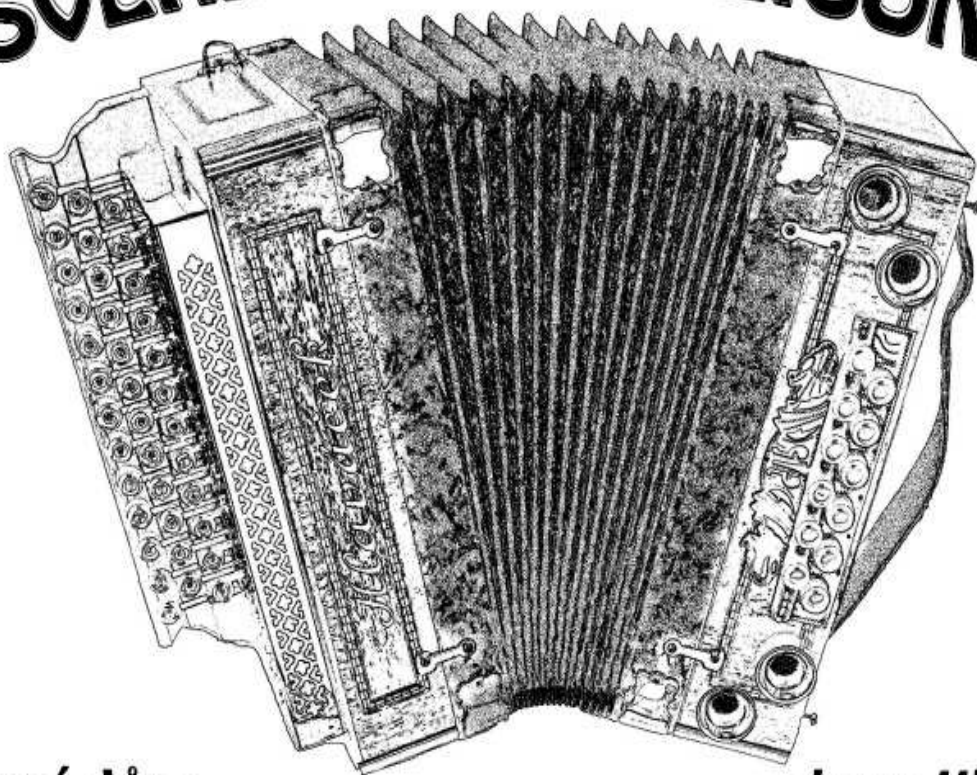
**L A M P I O N O V Ý
P R Ů V O D**

► **START: 20.00 hod. od Obecního úřadu** ◀

Sladká odměna pro všechny, kdo přijdou v kostýmu čarodějnice
~ po ukončení průvodu proběhne opékání špekáčků před "Myslivnou" ~

1. SVÉRADICKÁ HELIGÓNKA

kulturní dům

okres Klatovy

SVÉRADICE

začátek v 17⁰⁰ hodin

2015

- přehlídka heligónkářů
- divácká soutěž
- slosování vstupenek
- tanec a volná zábava

23. 5. sobota

Vydává obecní úřad ve Svěradicích. K tisku připravuje redakční rada ve složení:

Václav Dušek - šéfredaktor, Blanka Vlčková, Petr Löffelmann;

spolupráce: Jindřiška Kalabzová (jka), Ing. arch. Tomáš Straňák (mot), ing. Marie Šulcová, Václav Strolený, Josef Smitka ml.

Počet výtisků: 200; Neprodejné